

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΗΜΕΙΟ ΜΗΔΕΝ

– ...

– Μαμά; Έλα, μαμά. Μίλα, γιατί δε μιλάς;

– ...

– Μαμά! Βλέπω το νούμερό σου στο κινητό. Ξέρω πως είσαι εσύ. Γιατί δε μου μιλάς;

– Σου μιλάωωω.

– Τι έγινε; Συμβαίνει κάτι; Έπαθε κάποιος κάτι; Ο μπαμπάς, ο αδελφός μου; Συνέβη τίποτα σοβαρό στο σπίτι; Μίλα επιτέλους, ρε μαμά, είμαι στο δρόμο κι οδηγώ, πηγαίνω σ' ένα σημαντικό επαγγελματικό ραντεβού. Λυπήσου με και μη με τρομάζεις άλλο!

– Τι φωνάζεις έτσι, βρε Χριστίνα κορίτσι μου; «Τι έγινε» και «τι έγινε»... Τίποτα δεν έγινε. Όλοι καλά είμαστε. Είπα απλώς να σου τηλεφωνήσω να δω τι κάνεις. Αν είναι όμως να μου βάζεις τις φωνές και να λες πως σε τρομάζω... Και γιατί να σε τρομάξω δηλαδή; Η μάνα σου είμαι, δεν είμαι ο μπαμπά σου!

– Η μάνα μου είσαι, αλλά πάντα το ίδιο κάνεις. Τηλεφωνείς, δε μιλάς, αναστενάζεις, νομίζω πως ήρθε η καταστροφή, ο αφανισμός της οικογένειάς μου, πάω κι έρχομαι κάνα δυο φορές στην Κόλαση και μετά εκνευρίζεσαι και με ρωτάς γιατί τρομάζω. Έλεος, ρε μανούλα! Δε μου φτάνουν αυτά που τραβάω με τους άλλους, να έχω κι εσένα...

– Να, γι' αυτό δε θέλω να σε παίρνω τηλέφωνο, και δεν πρόκειται και να σε ξαναπάρω ποτέ. Το κατάλαβα πως ούτε τη φωνή μου δε θέλεις να ακούς. Αχ, Θεέ μου, να πεθάνω! Να πεθάνω να ησυχάσω εγώ, να ησυχάσεις κι εσύ! Αυτό ήταν, δεν έχω πια κόρη, δεν έχω... Σ' το κλείνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

STAGE ON

– ΕΙΣΤΕ ΠΟΛΥ ΟΜΟΡΦΗ, κυρία Λιαντή.

– Βρίσκετε;

– Και τόσο ταλαντούχα.

– Για να το λέτε εσείς, κύριε Αγγελίδη...

– Έχετε κι αυτό τον τρόπο να μιλάτε, κάνετε το συνομιλητή σας να κρέμεται από τα χείλη σας, κυριολεκτικά.

– Μεταφορικά να το καταλάβω, το κυριολεκτικά ας το αποφύγουμε όμως, γιατί μόνο το κραγιόν μου κοστίζει εκατό ευρώ. Αν υπολογίσετε και το λιπ γκλος, είναι αυτοκτονία!

– Χα, χα... Έχετε κι αυτό το χιούμορ. Είναι οικογενειακό σας;

– Ναι. Το έχω πάρει από τη μητέρα μου.

– Θα πρέπει να είναι τρομερά καλόκαρδος άνθρωπος και, είμαι σίγουρος, πολύ περήφανη για σας.

– Δύο στα δύο το πετύχατε.

– Μα τίποτα δεν τυχαίο. Γιατί, παρόλο που είστε γυναίκα καριέρας, και μάλιστα εξαιρετικά πετυχημένη, δε νοιάζεστε μόνο για τα λεφτά και για τους στόχους της εταιρείας όπως άλλες. Εσείς είστε ευαίσθητη, γοητευτική, με... αισθήματα...

(Τα μάτια του συνομιλητή μου κολλάνε στα «αισθήματά»

μου, που σήμερα είναι φυλακισμένα σε ένα –ιδιαίτερα εφαρμοστό, είναι η αλήθεια– λευκό –και εντάξει, φιλοδιαφανές– πουκάμισο.)

– Κύριε Αγγελίδη, αν και ομολογώ πως απολαμβάνω τη συντροφιά σας, έχω ένα ραντεβού ακόμη στη συνέχεια και ήδη έχω καθυστερήσει. Πείτε μου λοιπόν, κλείνει τελικά η συμφωνία μας;

– Κλείνει, και μάλιστα με τους όρους σας. Μπορείτε να συνεχίσετε τη μέρα σας απόλυτα ικανοποιημένη.

– Deal δηλαδή;

– Deal και με το παραπάνω.

STAGE OFF

– Σκρόφα! Σ' τη χάρισα τώρα, αλλά την επόμενη φορά δε θα σ' αφήσω να μου ξεφύγεις. Και θα σε πατήσω κάτω, και θα σε βάλω κάτω!

– Άι χάσου, φαλλοκρατικό γουρούνι! Που, επειδή κλείσαμε μια δουλειά, νομίζεις πως πρέπει να σ' αφήσω να μου πιάσεις και τον κώ... Βλάκα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ ΚΙ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

– ΕΛΑ, ΜΑΜΑ (ψιθυριστά), δεν μπορώ να σου μιλήσω τώρα. Είμαι έξω από το γραφείο του διευθυντή μου και μου κάνει νόημα η γραμματέας του να μπω μέσα. Θα σε πάρω εγώ μετά, εντάξει;

– Να μη με πάρεις ούτε μετά ούτε ποτέ (μουγκρητό αφηνιασμένου λιονταριού)! Αλλά δε φταις εσύ, εγώ φταίω. Που, ενώ μου μίλησες τόσο άσχημα το πρωί, σε ξαναπήρα. Να με ξεγράψεις, ακούς; Θα σε ξεγράψω κι εγώ. Εσύ δεν έχεις μάνα κι εγώ δεν έχω κόρη. Ένα γιο μόνο, που ευτυχώς με λατρεύει. Σ' το κλείνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

– ΜΠΡΑΒΟ, ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ, μπράβο. Το πέτυχες το προτζεκτάκι σου. Τον έκανες λιώμα τον Αγγελίδη, έτσι; Για να σου πω την αλήθεια, δεν το πίστευα πως θα τα καταφέρεις, γιατί είναι δυνατό πιστόλι ο τύπος, αλλά να που του έβαλες και μου έβαλες τα γυαλιά!

– Ευχαριστώ, κύριε διευθυντά.

– Άντε πάλι με αυτό το «κύριε διευθυντά». Σου είπα πως όταν είμαστε μόνοι στο γραφείο θέλω να με λες απλά Παναγιώτη. Εντάξει μπροστά στον κόσμο, μεταξύ μας όμως...

– Είναι από σεβασμό, ξέρετε...

– Σεβασμός και τρίχες. Μέσα σ' ένα δωμάτιο με κλειστή την πόρτα εσύ είσαι μόνο μια γυναίκα κι εγώ μόνο ένας άντρας.

– ...

– Λοιπόν, για να σε αφήσω να επιστρέψεις στο γραφείο σου, γιατί με εκνευρίζει και αυτή η συνήθειά σου να στέκεσαι όρθια λες κι είσαι έτοιμη να το βάλεις στα πόδια, σου ανακοινώνω πως μόλις κατέκτησες ένα καινούριο, ακριβότερο εταιρικό αυτοκίνητο και μια γενναία αναβάθμιση στην εταιρική πιστωτική σου κάρτα. Μη μου πεις, Χριστινάκι, είμαι ο καλύτερος, το ξέρω!

– ...

– Τι; Γιατί με κοιτάς έτσι; Δεν πιστεύω να θέλεις και τίποτ' άλλο; Εκτός από το κορμί μου φυσικά, που αυτό το θέλουν όλες, χα, χα, χα...

– Εεε... θα ήθελα, αν μπορούσα, να φεύγω λίγο νωρίτερα από τις οχτώ μισή. Ίσως κατά τις οχτώ, γιατί, όπως σας έχω ξαναπεί, δεν προλαβαίνω να δω λίγο την κόρη μου. Ξέρετε, μέχρι να φτάσω, μένω και μακριά, να βάλω μια μπουκιά στο στόμα μου, να πάρω μια ανάσα...

– Α, όλα κι όλα, κυρία Χριστίνα Λιαντή. Θα μ' αναγκάσεις τώρα να σηκωθώ κι εγώ όρθιος. Πώς να σ' το δηλώσω επιτέλους για να το καταλάβεις μια και καλή; Άλλο η δουλειά, άλλο η οικογενειακή διασκέδαση. Νωρίτερα να φεύγεις αποκλείεται. Αλλά επειδή εκτιμώ τις προσπάθειες και το ζήλο σου, θα σου δώσω ελεύθερη πρόσβαση στο γυμναστήριό μου –ξέρεις, τη λέσχη Elite–, ώστε να μπορείς να παρακολουθείς *δωρεάν* μαθήματα καποείρα. Έχει έρθει ένας καινούριος Βραζιλιάνος γυμναστής, έχει ξετρελαθεί ακόμη και η γυναίκα μου, που ξέρεις πόσο εκλεκτική είναι. Θα πηγαίνεις μετά το γραφείο, θα χορεύεις σε βραζιλιάνικους ρυθμούς, θα σφίξεις κι άλλο το σωματάκι σου (κοιτάει το «σωματάκι» μου κάνοντας focus στο κω... ..ι μου) και θα πετυχαίνεις έτσι πολύ περισσότερα προτζεκτάκια! Καλό το σχέδιό μου, έτσι; Μη μου πεις!

– Τι να σας πω...

– Τίποτα, τίποτα, δε χρειάζονται ευχαριστώ. Όλα για το καλό των εργαζομένων και της εταιρείας. Να μη σε κρατάω άλλο όμως. Ολοκληρώσαμε και μπορείς να φύγεις τώρα.

– Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

– Παναγιώτη είπαμε.

– Μάλιστα, Παναγιώτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

– ΕΙΣΑΙ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ, ΡΕ ΧΡΙΣΤΙΝΑ! Ως συνήθως δηλαδή. Εδώ γίνεται ο κακός χαμός, η αγορά έχει γονατίσει από την οικονομική κρίση, ο κόσμος είναι στα κάγκελα, δεν υπάρχουν λεφτά ούτε για δείγμα, παντού περικοπές και απολύσεις, κι εσύ, αντί να κάνεις το σταυρό σου που είσαι ένα από τα καλύτερα αμειβόμενα στελέχη στην εταιρεία σου και όχι μόνο, γκρινιάζεις, γκρινιάζεις, γκρινιάζεις. Είναι δυνατό;

Η φίλη μου η Έρση, η κολλητή μου για την ακρίβεια τα τελευταία τρία χρόνια –γνωριστήκαμε σ’ ένα συνέδριο για την ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας και νιώσαμε από την πρώτη στιγμή αδελφές ψυχές–, κάθεται απέναντί μου στο αγαπημένο μας καφέ στο Ψυχικό και με κατσαδιάζει. Με κατσαδιάζει, με κατσαδιάζει, με κατσαδιάζει, καπνίζει και συγχρόνως ενημερώνει με ταχύτητα πολυβόλου σχεδόν κάθε ένα λεπτό το λογαριασμό της στο Facebook. Σκέφτεται για κλάσματα δευτερολέπτου κοιτώντας το άπειρο και γράφει μανιωδώς στο τελευταίας τεχνολογίας –μόνο καφέ δεν ψήνει– κινητό της. Έχει τέτοια γρηγοράδα στα δάχτυλα, που με πάνει ζαλάδα. Παρατηρώ το δαχτυλίδι με τη μεγάλη γαλάζια πέτρα που φοράει να πηγαινοέρχεται και νομίζω πως είναι θέμα χρόνου εγώ να κρεμαστώ με την πέτρα και το κινητό της να αυτοκαταστραφεί μην αντέχοντας άλλο την πίεση.

– Ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου, μου λέει και το κολλάει στο πρόσωπό μου, κουνώντας ταυτόχρονα απαξιωτικά το κεφάλι της, αφού ξέρει καλά πως εγώ με την τεχνολογία και τα social media γενικότερα είμαι μαλωμένη.

Για να καταλάβετε την αχρηστία που με δέρνει, έχω δύο κινητά: το ένα υπερπαραγωγή, εταιρικό, που το εμφανίζω μόνο σε επαγγελματικά ραντεβού, για να δείχνω πως είμαι γνώστης και εντός εποχής, και ένα δεύτερο, την «κατσαρόλα», όπως το χαρακτηρίζει η φιλενάδα μου, παλιό κλασικό με κουμπάκια, που το έχω για να τηλεφωνώ και να συνεννοούμαι σαν άνθρωπος. Είναι ασφαλές, είναι σίγουρο, είναι εύχρηστο. Το άλλο, της αφής, τρόμαξα μέχρι να το συνηθίσω κάπως. Αγγίζα την οθόνη, έσερνα το δάχτυλο, πήρα όλη την Αθήνα τηλέφωνο, έγινα ρεζίλι των σκυλιών. Πώς λέμε Στιβ Τζομπς; Ε, καμία σχέση.

– Πάλι έπεσες σε λήθαργο, Χριστινάκι; Δυο δευτερόλεπτα να μη σου μιλήσω και μπαίνεις αυτόματα σε καταστολή, λες και κάνεις Save στην μπαταρία σου.

Η Έρση με κοιτάει πάνω από τα νιζαϊνάτα με τον κόκκινο κομπό σκελετό γυαλιά της και μου χαμογελά σατανικά, τετώνοντας με νόημα το κινητό της προς το μέρος μου.

– Μην τολμήσεις να με βγάλεις φωτογραφία, σε ξεμάλλιασα! την απειλώ, και ευτυχώς η απειλή μου πιάνει τόπο.

– Στρίγκλα, διαμαρτύρεται.

– Εσύ είσαι στρίγκλα, και σταμάτα να με βασανίζεις. Ακόμη θυμάμαι το ρεζιλίκι μου όταν ανέβασες εκείνη τη φωτογραφία από τις διακοπές που ήμασταν και οι δύο με μαγιό. Εσύ φυσικά είχες φροντίσει και είχες ρουφήξει την κοιλιά, είχες προτάξει το στήθος, ενώ εγώ μικρή Ολλανδέζα και μεταλλαγμένη αγελάδα, με ύφος «ελευθερώστε τον Γουίλι γιατί είναι μεγάλη ανάγκη να πάρει τώρα αμέσως τα χάπια του»!

– Περνάς μεγάλη ταραχή, φιλενάδα.

Με χλευάζει, και ενώ είχα υποσχεθεί πως σήμερα θα κρατηθώ και δε θα ανάψω τσιγάρο πριν από τη μία, αθετώ για εκατομμυριοστή φορά την υπόσχεσή μου και καπνίζω.

– Να, δες, δεκαπέντε μού κάνανε ήδη like με το που έγραψα πως πίνουμε καφέ. Αν με άφηνες να βάλω και φωτό, γιατί τώρα αναγκάστηκα να δείξω μόνο τα ποτήρια, θα παίρναμε πενήντα like για πλάκα. Θα έσπαγα το ρεκόρ μου.

Μιλάει και τα μάτια της λάμπουν από ιντερνετικό παροξυσμό. Αναρωτιέμαι ειλικρινά τι το... like έχει το ότι δυο γυναίκες πίνουν καφέ ώστε να ξεσηκώνονται τα πλήθη. Απ' ό,τι φαίνεται, πρέπει να υπάρχει κάποιου είδους μαγεία, που εμένα όμως με αφήνει παντελώς ανεπηρέαστη. Εγώ ανοίγω το Face κάθε πρωί που πάω στο γραφείο (ρητή εντολή της εταιρείας να έχουν όλοι οι εργαζόμενοι προφίλ, για να παρακολουθούμε το ρυθμό της αγοράς) και μόνο που βλέπω αυτό το «Τι σκέφτεστε τώρα;» με πιάνει τέτοιο σφίξιμο στο στομάχι, που το κλείνω αμέσως. Τι σκέφτομαι τώρα, Θεέ μου; Τι σκέφτομαι τώρα; Τι πρέπει να σκεφτώ; Προφανώς κάτι έξυπνο, δημιουργικό, κάτι πρωτότυπο, κάτι αστείο. Σίγουρα πρέπει να σκεφτώ μια σούπερ ατάκα που θα... likeάσει το πανελλήνιο, για να μην πω το παγκόσμιο, αλλά αδυνατώ. Το μυαλό μου δεν μπορεί να κατεβάσει τίποτα αβανταδόρικο. Σκέφτομαι μόνο πως το βράδυ πρέπει να βάλω πλυντήριο, πως τελείωσαν τα κορν φλέικς και το ψωμί του τοστ και πως πρέπει να θυμηθώ να πάω στο σούπερ μάρκετ, πως ο άντρας μου ξέχασε να πληρώσει τη ΔΕΗ και τώρα θα τρέχω εγώ και γι' αυτό, αφού στο φως των κεριών αποκλείεται να καταφέρω να λιώσω τη χαλάουα. Σκέφτομαι πως η δωδεκάχρονη κόρη μου, η Κίρκη, μου δήλωσε: «Μαμά, μου τη σπας και σ' έχω βαρεθεί αφάνταστα. Θέλω να με υιοθετή-